

Sygn. akt I CZ 26/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku G. N.

przy uczestnictwie B. B.

o wpis do księgi wieczystej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2013 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 grudnia 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W., w wyniku apelacji wnioskodawczynie uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 czerwca 2012 r. i przekazał do ponownego rozpoznania sprawę z wniosku G. N. z udziałem B. B. o wpis B. B. jako współwłaścicielki nieruchomości objętej księgą wieczystą nr 272872/2 w udziale wynoszącym 22240/65900. Przyczyną uchylenia orzeczenia Sądu pierwszej instancji z powołaniem się na art. 386 § 4 k.p.c. było przyznanie racji skarżącej wnioskodawczynie, że Sąd błędnie przyjął, iż zgłosiła ona wniosek o wpis w sposób alternatywny.

W zażaleniu uczestniczka nie wskazała żadnego przepisu, którego naruszenie zostałyby zarzucone przez zaskarżone postanowienie. Jako podstawę zażalenia wskazała art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Z uzasadnienia zażalenia można wnosić, że uczestniczce reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika chodzi o przekroczenie kognicji sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym (art. 626⁸ § 2 k.p.c.) i ustalanie wysokości udziałów, które mają zostać wpisane na rzecz danej osoby. Z tych względów oddalenie przez Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 626⁹ k.p.c. alternatywnie i niejednolicie sformułowanego wniosku przez G. N. było prawidłowe i, zdaniem uczestniczki, zabezpieczające przed dokonaniem wpisu nie odzwierciedlającego rzeczywistego stanu prawnego nieruchomości. Uczestniczka wniosła o utrzymanie w mocy postanowienia Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu.

Podstawą uchylenia zaskarżonego postanowienia był art. 386 § 4 k.p.c. W zażaleniu należało zatem stwierdzić, skoro skarżąca jako jego podstawę wskazała art. 394¹ § 1¹ k.p.c., że Sąd drugiej instancji naruszył art. 386 § 4 k.p.c., gdyż powinien był rozpoznać sprawę merytorycznie, a nie przekazywać ją do ponownego rozpoznania. W miejsce tego uczestniczka podniosła zarzuty merytoryczne wobec niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia i zdaje się oczekiwać ich rozpoznania przez Sąd Najwyższy, tak jakby stanowił trzecią instancję sądową.

Jednakże obowiązujący od dnia 3 maja 2012 r. nowy przepis wprowadzony do kodeksu postępowania cywilnego - art. 394¹ § 1¹, uprawniający do wniesienia

zażalenia do Sądu Najwyższego na wyrok sądu drugiej instancji uchylający wyrok sądu pierwszej instancji (odpowiednio dotyczy to postanowienia dotyczącego istoty sprawy wydanego w postępowaniu nieprocesowym) i przekazujący sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania, dotyczy jedynie odwołania się od samego uchylecia orzeczenia sądu pierwszej instancji, zamiast rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji. Istotą badania sprawy przez Sąd Najwyższy jest występowanie podstaw procesowych do wydania przez sąd drugiej instancji w danym wypadku wyroku kasatoryjnego, a nie wyroku reformatoryjnego. Zażalenie jako środek zaskarżenia o charakterze procesowym nie może prowadzić do zastąpienia skargi kasacyjnej, zwłaszcza w przypadkach, gdy ona nie przysługuje. Należy więc to zażalenie rozumieć wąsko, mając na uwadze ograniczoną funkcję i charakter tego środka zaskarżenia w pozostawionym co do istoty systemie środków zaskarżenia w polskim procesie cywilnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2013 r., IV CZ 170/12 oraz z dnia 13 marca 2013 r., IV CZ 15/13). Z tych względów, rozpoznając zażalenie wniesione w trybie art. 394¹ § 1¹ k.p.c., musi się abstrahować od argumentów dotyczących istoty sprawy, nawet jeśli byłyby trafne, a należy się skupić na okolicznościach zawartych w uzasadnieniu tego zażalenia, mających przekonać Sąd Najwyższy do wystąpienia naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. Tylko spełnienie lub niespełnienie przesłanek określonych w tym przepisie ma znaczenie w postępowaniu wywołanym wniesionym zażaleniem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2012, IV CZ 147/12 i z dnia 19 grudnia 2012 r., II CZ 141/12).

Ze względu na to, że uczestniczka w ogóle nie odniosła się do zasadności przesłanek z art. 386 § 4 k.p.c., a uzasadnienie zażalenia dotyczy meritum rozpoznawanej sprawy, należało uznać, że zażalenie wniesione na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. wymaga oddalenia z powołaniem się na art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.